

Chương 27

Anh Có Thể Nghe Thấy Em Khóc (3)

Anh cũng không có tiếp tục hỏi cô nữa, chỉ tùy tiện trò chuyện vài câu. Hai ngày này anh còn có một số việc phải làm, ngày kia tới đón em được không? TK.

Vâng.

Đồng Ngôn nhìn cảnh đêm với đèn đuốc sáng trưng, tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều, có lẽ là vì nghe được giọng của anh.

Ngày hôm sau cô ngủ thẳng đến khi tỉnh dậy thì cổ họng đã không thể nói được nữa, có lẽ là do ở trong phòng ngủ một thời gian dài mà không có máy sưởi, cô đã không thể nào thích ứng được.

Khi ăn điểm tâm sáng cũng chỉ có thể cười là tốt nhất, làm máu lưu thông...

Cô đem sự kiện bi tráng khi bị thay đổi khí hậu như thế này nói cho Cố Bình Sinh biết, ngạc nhiên hơn là anh không có nhắn tin lại. Cô nghĩ đến anh nói mấy ngày nay còn có một số việc, cũng vốn không muốn quấy rầy anh thêm nữa.

Buổi chiều có một dì bác sĩ khoảng 35 - 36 tuổi, là bác sĩ ngoại khoa của bệnh viện Hiệp Hòa, từng là học sinh của bà nội. Thật ra lúc đó bà nội dạy nhạc, chỉ làm chủ nhiệm lớp có hai ba năm gì đó, lại có rất nhiều người đến bây giờ vẫn còn nhớ và tới thăm hỏi bà nhân dịp năm mới.

“Đây là thẻ kiểm tra của trung tâm sức khỏe.” Dì bác sĩ lấy một thẻ nữa, đặt ở trên bàn trà, cười nói, “Cô năm nay cũng nhiều tuổi rồi, hẳn là nên làm kiểm tra thân thể.”

Bà nội cầm con dao gọt vỏ táo, “Không cần, không cần đâu, cô vẫn kiên trì tập luyện, trong người rất khỏe.”

“Em biết rất nhiều người lớn tuổi đều kiêng kị việc kiểm tra sức khỏe, sợ kiểm tra ra vấn đề gì, nhưng người già khi đi khám như vậy, không ít cũng nhiều sẽ có chỗ không thoải mái, cho nên hằng năm vẫn nên đi làm kiểm tra để yên tâm hơn mà cô.”

Bà nội cười cười, đem quả táo đưa cho dì bác sĩ kia, “Được, được, cô nhất định sẽ đi.”

Khi bà nội đi vào phòng bếp xem nồi thịt kho, Đồng Ngôn mới đột nhiên hỏi dì bác sĩ, “Dì ơi, trước kia khoa tim của bệnh viện dì có một bác sĩ thực tập họ Cố phải không ạ?”

Thật ra cô chỉ rất ngạc nhiên và tò mò với những gì anh đã trải qua khi anh còn là một bác sĩ khoa tim mạch, nhưng hỏi ra những lời này cũng không có ôm hi vọng gì, dù sao cũng chỉ là bác sĩ thực tập, hơn nữa một bệnh viện lớn như Hiệp Hòa làm sao có thể có người luôn nhớ tới tình huống của người khác khoa được chứ?

“Cháu là đang nói tới Tiểu Cố à?” Dì ấy đối với hình ảnh vị thực tập sinh này rất có ấn tượng, “Chính là người thanh niên có một bà mẹ cũng làm bác sĩ đúng không?”

“Dì thật sự biết sao? Anh ấy giống như chỉ ở đó không đến mấy tháng.”

“Nếu cháu nói là chàng trai đó thì dì khẳng định là có biết.” Dì bác sĩ nghĩ nghĩ một chút rồi nói, “Mẹ của cậu ta là một bác sĩ khoa tim mạch rất nổi tiếng, dì từng chứng kiến bà ấy mổ chính cho một cô bé, quả tim nhỏ như quả trứng gà bị hàng bị kim châm vào, là một bác sĩ khoa tim mạch có tài.”

Dì bác sĩ cười cười, lắc lắc đầu, nói một câu đáng tiếc nhưng cũng không có tiếp tục hỏi vấn đề về mẹ của anh nữa.

“Cháu làm sao mà quen biết được với Tiểu Cố?”

Đồng Ngôn do dự một lát mới nói, “Anh ấy là giảng viên đại học của cháu, thầy giáo dạy môn luật trọng tài thương mại quốc tế.”

Dì bác sĩ kia rất kinh ngạc nhìn cô, “Sau này cậu ta lại chuyển sang trường luật sao? Cậu ta không phải là không nghe thấy sao?”

Đồng Ngôn gật đầu, “Đúng vậy, dì có biết vì sao mà anh ấy lại không nghe thấy được không?”

“Đây cũng không phải là chuyện gì bí mật, cơ bản sau này mọi người cũng chỉ biết được chút ít mà thôi.”

Dì bác sĩ cầm lấy ly trà, uống lên một hớp rồi mới tiếp tục nói, “Cháu còn nhớ rõ khi cháu học cấp hai có bệnh dịch SARS lan tràn không?”

“Cháu nhớ.”

Cô còn nhớ rõ khi đó tin tức mỗi ngày cũng chỉ đưa tin những nơi bị bệnh dịch lan tràn tới, phát hiện nơi nào có ca bệnh tái phát, còn đưa tin làm thế nào phòng bệnh, còn có tin tức từ những vùng bị dịch tràn qua và đang tàn phá, như

sợ chỉ trong một đêm thành phố cũng trở thành nơi nguy hiểm lây lan bệnh tật, ngay cả thờ cũng đều sợ bị lây bệnh, sao lại không có ai sợ được cơ chứ?

“Khi đó đi vừa vận mang thai ở nhà, sau khi mẹ của Tiểu Cố qua đời, cậu ta đã chuẩn bị để kết thúc đợt thực tập đó. Vừa vận gặp phải dịch SARS, bệnh viện Hiệp Hòa nhận vào hơn 200 bệnh nhân nhiễm bệnh, cậu ta chủ động xin đi đến khu bệnh SARS. Phàm là những nhân viên y tế ở khu đó chữa bệnh và chăm sóc cho bệnh nhân đều là những bác sĩ giỏi, sau đó rất nhiều người đều bị lây bệnh SARS, cậu ta sau khi bị lây thì bị ngộ độc thuốc mà trở thành không nghe được nữa.”

Đi bác sĩ nói xong, lại nghĩ nghĩ một chút rồi bổ sung một câu, “Lúc ấy thuốc dùng trị liệu bệnh SARS có liều lượng rất nặng, cơ bản có thể phục hồi lại sức khỏe của con người cũng đều bởi vì sử dụng một lượng lớn chất kích thích, để lại rất nhiều di chứng. Bệnh này rất đáng sợ, thật ra những người được điều trị đó cũng là làm vật hi sinh rất lớn tránh lây bệnh cho người khác, thuốc liều lượng nặng như vậy, đại số mọi người đều chịu không nổi.”

Đồng Ngôn nghe xong có chút sửng sờ, đến cuối cùng mới hỏi một câu mà khiến cô vô cùng lo sợ, “Ý của dì là anh ấy còn có di chứng khác sao?”

“Khó mà nói được.” Đi bác sĩ đó trả lời rất cẩn thận, “Thời điểm dì quay lại bệnh viện thì cậu ta cũng đã xuất viện, dì chỉ nghe những bác sĩ lúc đó trong khoa kể lại, cậu ấy hẳn là còn có di chứng khác.”

Đi bác sĩ đó cũng rất nhanh đã ra về, Đồng Ngôn vẫn còn cảm thấy rất kinh ngạc mà ngồi cầm điện thoại thần người ra như vậy, rất muốn trực tiếp hỏi anh. Nhưng lại sợ làm như vậy lại khiến cho anh có những suy nghĩ khác, TV trước mặt đang chiếu bộ phim truyền hình về kỳ nghỉ hè, buổi chiều là chiếu Hoàn Châu Cách Cách tập 98, kịch tình trong phim hihi ha ha như vậy nhưng công chiếu nhiều năm rồi mà vẫn được mọi người yêu thích.

Cô ở nhà ngồi coi phim cả buổi chiều. Đợi sau khi ăn cơm tối xong, bỗng nhiên mới cầm áo lông mặc vào người, đưa mắt nhìn điện thoại, thế mà lại hết pin, vội vàng nạp điện một chút rồi lại chạy sang phòng bếp bên cạnh nói, “Cháu vừa mới nhớ ra, đêm nay có cuộc tụ họp của đám bạn học.”

Bà nội đang ở trong bếp, cũng chỉ lắc đầu tỏ ý đã biết, “Được rồi, mau đi đi, mấy miếng sườn này bà sẽ để ngày mai cho cháu ăn.”

Đồng Ngôn thờ dài xin lỗi bà nội, “Có lẽ khuya cháu mới về, bà không cần đợi cháu đâu.”

Nói xong liền mở cửa chạy ra ngoài. Ngày đó anh đưa cô về nhà đã từng nói qua anh ở gần đại học sư phạm Bắc Kinh.

Khi cô đi ra khỏi cửa tàu điện ngầm thì gió rất lớn, cô đại khái biết nên đi phương nào, vừa đi vừa lấy điện thoại ra nhắn tin cho anh: Đêm nay em rất muốn gặp anh.

Qua một lát, anh mới nhắn tin lại: Được, khoảng 10h hơn anh sẽ đi tìm em. TK.

Được, khi nào anh bắt đầu đi thì nhớ nói cho em biết, em cần chuẩn bị một chút, mới có thể vụng trộm chuồn ra ngoài.

Được. TK.

Cô không có nói cho anh biết chính mình đang ở gần nhà anh, chỉ là trực giác của cô nói rằng anh đang ở nhà.

Hiện tại mới hơn 6h tối, cách 10h còn rất lâu. Vì phải sạc pin cho điện thoại nên cô tìm rất nhiều tiệm fastfood, đều không có nhìn thấy một ổ điện nào, cuối cùng rút cuộc tìm được một nơi ở cách trường đại học Bắc Kinh không xa, tìm được một quán bánh ngọt có ổ cắm điện, thuận tiện mua một ly thức uống nóng, ngồi ngẩn người ngay bên cạnh cửa sổ, thuận tiện nhìn thời gian trên điện thoại. Cứ như vậy cho đến khi 10h đóng cửa.

Thật sự không có chỗ nào đi nữa, đành phải đứng ở cửa đại học Bắc Kinh, tìm một nơi tránh gió chờ tin tức của anh.

Hơn 10h20 phút mới thấy anh gửi tin nhắn cho cô: Anh bắt đầu đi tới chỗ em rồi. TK.

Đồng Ngôn nhắn lại cho anh rất nhanh chóng: Em đang đứng trước cửa trường đại học Bắc Kinh, cửa phía Đông.

Được, anh sẽ nhanh chóng qua đó. TK.

Tay cô nắm chặt chiếc điện thoại, rút cuộc yên tâm nở nụ cười, quả nhiên là anh đang ở nhà.

Rất nhanh, cô liền nhìn thấy một bóng người rất quen thuộc, từ phía xa đang chạy tới, là Cố Bình Sinh.

Lúc này chỉ có một mình cô đứng ở chỗ này, anh rất nhanh đã dừng lại bên người cô, “Em đợi lâu chưa?”

Khi anh nói chuyện, trong giọng nói còn sẽ lẫn chút thở dốc.

Cô vươn tay, thò vào trong túi áo của anh để sưởi ấm, “Thật lâu... rất lâu rồi, em rất đói, cơm tối còn chưa có ăn nữa.”

Anh bắt lấy bàn tay đang đút vào trong túi áo của mình, cầm lấy bàn tay đông cứng của cô, “Có chuyện gì mà em gấp như vậy, ngay cả cơm tối cũng không ăn mà đi tới tìm anh?”

Tay anh rất ấm, trong lòng bàn tay còn có chút ẩm ướt. Đồng Ngôn cười cười dựa sát vào người anh, cả người chui trong lòng anh, không nói gì. Cô nên nói cái gì? Cô thật ra cũng khôn muốn đuổi theo anh mà hỏi rõ ràng là đã có chuyện gì, chỉ là cảm xúc mãnh liệt, rất rất muốn gặp anh một lần.

Rõ ràng là rất đau lòng vì anh, cũng thật sự đã gặp được anh, ngược lại cảm thấy trời sinh anh chính là một người làm cho người khác ỷ lại. Bất luận là nhìn khuôn mặt tươi cười của anh hay là giọng nói của anh, tất cả đều ấm áp như vậy.

“Em không đói bụng sao” Cố Bình Sinh ôm lấy cô, giọng nói mang theo chút ý cười, “Anh vẫn ở đây mà, khi nào nhớ anh muốn ôm anh thì đều có thể, trước tiên tìm chỗ nào lấp đầy bụng đã.”

Đồng Ngôn ngẩng đầu nhìn anh, “Được, nhưng hơn 11h rồi, ở gần đây cũng không có quán ăn nào.”

“Nơi này cách nhà anh cũng rất gần.” Anh cầm tay cô, “Đi đến nhà của anh ăn cơm tối vậy.”

“Nhà của anh?” Cô nghĩ đến anh về thành phố này, hẳn là ở... Hẳn là phải ở khách sạn chứ? Cô thật sự còn không nghĩ tới vấn đề này.

“Là nhà ông ngoại của anh.” Anh vừa nói vừa cầm tay cô ở trong túi áo, cứ nắm như vậy mà đi về nhà.

Nhà ông ngoại của anh? Đồng Ngôn bỗng nhiên dừng bước, Cố Bình Sinh nghiêng đầu nhìn cô, cô có chút do dự mà nói, “Chúng ta vẫn nên đi xung quanh xem một chút, xem gần đây có cái gì có thể ăn hay không?”

Nhà ông ngoại của anh? Chẳng phải sẽ phải gặp mặt người lớn trong nhà hay sao?

Cố Bình Sinh nhìn ra vẻ mặt xấu hổ của cô, cười nắm chặt tay cô, “Không phải sợ, Bình Phàm cũng đã ở đó rồi.”

“Không phải sợ...” Đồng Ngôn nói đến nửa câu, mặt cũng dần nóng lên, “Nhưng em sợ...”

Kết quả cuối cùng vẫn là nói không biết xấu hổ rồi vẫn đi theo ai đó về nhà... Đồng Ngôn cùng anh vào phòng khách, vừa vặn nhìn thấy Cố Bình Phàm vừa ra khỏi phòng.

Cô ấy vừa nhìn thấy Cố Bình Sinh thì muốn nói cái gì, vừa hay nhìn thấy Đồng Ngôn thì ngừng lại, bỗng nhiên liền cười rộ lên, “Hai cô cậu làm sao mà mới hai ngày không gặp nhau mà lại thành thế này rồi hả, cũng đã nửa đêm rồi mà.”

Đồng Ngôn vốn đã khẩn trương, lại bị nói như vậy, càng xấu hổ hơn. Đến nhà người ta vào lúc này thật sự là không ổn.

“Đừng khẩn trương...” Bình Phàm lập tức cười trấn an, “Ông nội của chị sớm đã đi ngủ rồi, hơn nữa là ở trên lầu, xa thế cũng không nghe được nơi này nói chuyện.”

Thời điểm cô ấy vừa nói chuyện thì đi giúp việc trong nhà cũng đi từ trên lầu xuống, nhìn thấy Cố Bình Sinh thì nói, “Cố tiên sinh buổi tối còn chưa ăn cơm, hiện tại có muốn nấu vài món không?”

Đồng Ngôn cảm thấy rất sững sốt, không nghĩ tới anh cũng không có ăn cơm tối, anh chỉ cười nói để tự mình tùy tiện làm một ít là được rồi, sau đó mang theo Đồng Ngôn vào phòng bếp.

Khi anh mở tủ lạnh ra xem, Đồng Ngôn đã muốn chủ động đi qua phụ giúp, nhìn thấy trong tủ lạnh có một ít bánh sủi cảo đã được làm sẵn, lại thuận tay cầm lấy hai quả trứng cùng mấy quả cà chua, chuẩn bị làm canh cà chua trứng.

Cố Bình Sinh nhận lấy đồ trong tay cô, cô nhìn ra ngoài cửa phòng bếp khép hờ, mới hạ giọng nhìn anh mà nói, “Anh làm gì mà cơm tối cũng chưa có ăn thế?”

Anh vắn vỏi nước, rửa cà chua, “Vừa rồi bận việc, còn chưa kịp ăn cơm.”

Cô không hiểu sao lại đau lòng, bước tới, từ phía sau ôm lấy anh, dùng mặt cọ cọ một chút, làm bầm lều bàu một câu, “Là do có nhiều việc nên ngay cả cơm cũng không ăn à...”

Hai tay của anh còn ướt sũng, cầm một quả cà chua chín, xoay người cúi đầu nhìn cô, “Vì sao bỗng nhiên lại muốn gặp anh? Ngay cả cơm tối cũng không ăn mà đã chạy tới đây rồi?”

“Em nhớ anh.” Đồng Ngôn da mặt dày, ngẩng đầu nói.

Anh chỉ ừ, cười rất tươi nhìn cô, “Có gì nữa?”

“Không có gì.” Đồng Ngôn nhìn ánh mắt của anh, nói từng tiếng một, “Em nhớ anh, cho nên cảm thấy đêm nay nhất định... lập tức phải đến gặp anh cho bằng được.”

Anh không nói chuyện, chỉ dùng hai cánh tay đang ở sát người cô mà thuận tiện đem cô ôm vào trong lòng, một tay vẫn cầm quả cà chua đang còn chảy nước, rất im lặng cúi đầu hôn cô, không tiếng động cũng không dùng sức.

Nước từ quả cà chua chảy từng giọt trên sàn nhà, rất nhanh liền tạo thành một vũng nước nhỏ.

Qua một lúc sau, anh mới buông cô ra, “Tôi hôm qua có phải là em khóc hay không?”

“Không có đâu.” Đồng Ngôn theo bản năng phủ nhận.

Anh đem trái cà chua đặt ở trên bàn đá cẩm thạch, lấy ở cái giá bên cạnh một chiếc khăn mặt sạch sẽ, lau khô tay, “Rất nhiều sinh vật đều có hệ thống phân rã thanh âm, tựa như cá heo, nếu như em mô phỏng âm thanh khi một con cá rơi xuống nước, nó sẽ thờ ơ, nhưng nếu em ném xuống một con cá thực sự, nó lại có thể vồ tới một cách chính xác, bởi vì chúng nó dựa vào sóng siêu âm do chính chúng phát ra, có thể nghe thấy được sự biến hóa của hoàn cảnh. Các heo cùng cá heo trong lúc này cũng là dựa vào sóng âm mà trao đổi và liên lạc với nhau.”

Đồng Ngôn dựa vào người anh, nghe rất thú vị, nhưng không rõ vì sao anh bỗng nhiên lại nói đến cá heo.

“Cho dù ở trong một vùng tối đen như mực, chúng nó cũng có thể tìm được lẫn nhau, bởi vì ngôn ngữ của chúng không chịu sự hạn chế của khoảng cách, thậm chí có thể vượt ra ngoài khoảng mấy trăm cây số.”

Anh tạm dừng vài giây, giọng nói rất trầm thấp, “Trao đổi cũng không nhất thiết phải cần đến tai nghe, cho nên... anh có thể nghe thấy em khóc.”